București, 6 Iulie 1945.

Dragă Tanți,

Probabil că la această oră - zece dimineața, - te afli într'o sală a liceului „Traian", stai într'o bancă nici prea în față, nici prea în fund, - așa o văd eu, și să știi că văd bine: nu-i așa că ai fereastra în stânga și catedra în... față? - stai în bancă liniștită și scrii, scrii de zor. Nu pot presupune ce subiect ți s'a dat, dar sunt sigur că dai teză la română și cunoști subiectul foarte bine. O întrebare: a fost nevoie să pomenești în lucrare numele lui Caragiale?...

Nu, nu aștept acum răspunsul. Văd că prea ești ocupată cu scrisul. Ții ochii aplecați numai pe albul foii. Te-aș pofti să te uiți puțin pe fereastră: deși cerul nu-i limpede, ziua-i frumoasă. Dar nu, scrie înainte, nu te

-f

oprește. Vei privi pe fereastră după ce vei termina. Sau, mai bine, știi ce? nici atunci. Ia sfârșit, după ce vei isprăvi toate terțele și vei trece și orarul. Atunci vei privi cerul, munții și Dunărea; atunci te vei putea gândi și în alte părți. De asta îți dau pace să scrii și nu te mai întreb nimica.

Astăzi dimineață m'am trezit și eu cu grija bacalaureatului, de parcă trebuia să mă prezint și eu. Explicația mi-am dat-o că un prieten mă rugase ieri după masă să-i fac o lucrare cu titlul „Societatea românească din sec. XIX la scriitorii noștri satirici". Prietenul are astăzi teză la română. Ia ora nouă trebuia să vie să-și ia lucrarea. Lucrasem aseară trei sferturi din ea; trebuia s'o sfârșesc dimineață. Din grija ca nu cumva prietenul să vie și eu să n'o am făcută, m'am trezit cu gândul bacalaureatului: același gând cu tine în dimineața aceasta...

Nu te mai țin de vorbă, când ai să termini de scris, am să te felicit că ai scris bine. Nu fi modestă până atât: primește felicitările mele.

Sincer